

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/197/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223898
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223898.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zast. Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody 125 Eur a nemajetkovej ujmy 934,91 Eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 9. októbra 2014 č.k. 7C 179/2012-106 a uzneseniu zo dňa 9. decembra 2014 č.k. 7C 179/2012-130, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 9. decembra 2014 č.k. 7C 179/2012-130, potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa od odporcu domáhal náhrady škody 125 Eur a nemajetkovej ujmy 934,91 Eur, z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava V v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 36Er 96/2011 podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 tým, že v exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel Exekučného poriadku je uložená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti; nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenom čase, v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia došlo až po veľmi dlhej dobe. Súčasne navrhovateľ žiadal vydať medzitýmny rozsudok v zmysle § 152 ods. 2 veta druhá O.s.p. tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá navrhovateľovi vznikla nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu, pretože tento nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote v exekučnom konaní vedenom proti povinnému. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania odporcom dospel k záveru, že nie je možné konštatovať premlčanie navrhovateľovho práva s poukazom na § 19 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Zaoberal sa námietkami odporcu poukazujúcimi na nedostatok procesných podmienok v konaní, ktoré mali spočívať v zmätočnom žalobnom návrhu, ako aj predčasnom podaní návrhu a

nedostatku právomoci všeobecného súdu rozhodovať vo veci prietahov súdu v exekučných konaniach. Uviedol, že náležitosti návrhu na začatie konania, vzhľadom na skutočnosť, že právna úprava platná do 31.12.2012 nevyžadovala osobitné náležitosti, Občiansky súdny poriadok upravuje tak, že trvá len na tých, ktoré sú celkom nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodovať. Opisom rozhodujúcich skutočností navrhovateľ prezentuje skutkové okolnosti, od ktorých odvodzuje opodstatnenosť svojho návrhu. Povinnosť navrhovateľa uviesť rozhodujúce skutočnosti vyplýva aj z ustanovenia § 120 O.s.p., z ktorého je zrejmä povinnosť preukázať tvrdenia účastníkov konania. Vymedzenie rozhodujúcich skutkových okolností priamo závisí od obsahu právnej úpravy obsiahnutej v hmotnoprávných predpisoch, ktoré sú predmetom konania. Rozhodujúce skutočnosti musia byť opísané aspoň takým spôsobom, aby umožňovali posúdenie totožnosti veci. So zreteľom na ust. § 101 Občianskeho súdneho poriadku, splnenie povinnosti opísať rozhodujúce skutočnosti pravdivo nie je podľa neho procesnými prostriedkami vynutiteľné a môže nájsť svoj odraz iba v rozhodnutí vo veci samej. Mal za to, že posudzovať súlad žaloby s hmotným právom ešte pred tým, ako bude požadovaný nárok vecne prejednaný, súdu neprislúcha. Riziko, že takto formulovanej žalobe nebude vyhovené, nesie v plnom rozsahu navrhovateľ.

Po právnej stránke pri posúdení návrhu navrhovateľa vychádzal z ust. § 9 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012. Konštatoval, že ustanovenie, podľa ktorého otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, bolo vnesené do právnej úpravy až novelou zákona č. 514/2003 Z. z. účinnou od 1.1.2013, preto v súlade s právnou teóriou je potrebné aplikovať hmotnoprávne ustanovenie platné v čase vzniku škody, nároku, resp. v čase uplatnenia nároku na predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom a na súde. Navrhovateľ uplatnil svojou žalobou nárok na súde pred účinnosťou novelizovaného znenia zákona, preto mal za to, že na predmetné konania je nutné aplikovať právny stav v čase vzniku škody, resp. uplatnenia náhrady škody, t.j. do 31.12.2012. Vzhľadom na uvedené všeobecný súd je oprávnený rozhodovať o nároku navrhovateľa v prípade prietahov konania, resp. nesprávneho úradného postupu, uplatneného žalobou dňa 27.9.2012 podľa hmotnoprávných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012

Vyslovil, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ako aj spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s orgánom príslušným podľa ustanovenia § 4 a § 11 zákona č. 514/2003 Z.z. Právna úprava umožňuje poškodenému domáhať sa svojho nároku na náhradu škody, resp. neuspokojenej časti na súde, avšak iba v prípade, ak príslušný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Ak poškodený uplatnil nárok na náhradu škody bez predchádzajúceho predbežného prerokovania, nemôže súd podľa neho ani zamietnuť návrh, ani konanie zastaviť, ale má poškodeného vyzvať na odstránenie nedostatku tejto podmienky so stanovením primeranej lehoty podľa § 43 ods. 1 O.s.p. a v prípade podania návrhu na predbežné prerokovanie mal by súd počkať až do skončenia prerokovania pred príslušným ústredným orgánom bez toho, aby konanie prerušil (R 20/1981).

Uviedol, že navrhovateľ podľa Sprievodného listu k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 30.5.2012 (podľa zoznamu uloženom na Okresnom súde Bratislava V v Spr. 3482/2012), žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal dňa 30.5.2012, svoj nárok uplatnil spôsobom podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. a tým splnil podmienku predbežného prerokovania nároku hromadným podaním žiadostí zo dňa 30.5.2012 na Ministerstve spravodlivosti SR ako orgáne príslušnom podľa § 4 zákona č. 514/2003 Z.z.. Odporca v šesťmesačnej lehote, t.j. do 30.11.2012 nárokom navrhovateľa nevyhovel, čím má súd preukázané splnenie procesných podmienok na konanie v zmysle § 16 zákona č. 514/2003 Z.z. o nárokoch na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnených podľa cit. zákona v znení do 31.12.2012. Skutočnosti uvádzané odporcom vo vyjadrení, týkajúce sa nečinnosti navrhovateľa pri predbežnom prerokovaní jeho nárokov (vzhľadom na právnu úpravu účinnú do 31.12.2012) nemá podľa neho za následok, že k predbežnému prerokovaniu nedošlo a žaloby sú podávané predčasne. Navrhovateľ žiadal o veci rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom podľa § 152 ods. 2 O.s.p., ktorému návrhu súd prvého stupňa ako nedôvodnému, pre ktorý postup súdu nie je potrebné vydanie zvláštného rozhodnutia, nevyhovel. K námietke navrhovateľa ohľadom miestnej príslušnosti Okresného súdu Bratislava V ako súdu, ktorý by mal byť podľa neho vylúčený z konania a rozhodovania vo veci uviedol, že Krajský súd v Bratislave rozhodnutím č.k. 3NcC 113/2012-18 zo dňa 18.10.2012 nevyhlásil sudcov Okresného súdu Bratislava V z konania a rozhodovania predmetnej veci, keďže nezistil

dôvody na ich vylúčenie a delegovanie vecí inému súdu, okrem JUDr. Ivce Blecharžovej, ktorej bola pridelená exekučná vec, súvisiaca s predmetným konaním. Vzhľadom na uvádzaný skutkový základ uplatňovaného nároku tvrdeného navrhovateľom ako nesprávny úradný postup/nezákonné rozhodnutie v exekučných konaniach vedených Okresným súdom Bratislava V, ako aj na skutočnosť, že navrhovateľ v návrhu tvrdil skutočnosti, ktoré nepreukazoval žiadnymi dôkazmi, nepredložil žiadne listinné dôkazy, ale žiadal vykonať dôkaz listinami z príslušného súdneho spisu v exekučnom konaní, sťažnosťami na postup súdu vedenými na tunajšom súde adresovanými predsedovi súdu, zapísanými v registri Spr., ktoré ale neoznačil, nejavil sa prípadne ani navrhovateľom následne uvádzaný dôvod vhodnej delegácie za opodstatnený.

Súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ v žalobnom návrhu ako dôkaz označil príslušný spis exekučného súdu, žiadne ďalšie dôkazy neoznačil. Nariadil pojednávanie až po právoplatnosti uznesenia 7C 179/2012-65 zo dňa 20.01.2014, ktorým súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania na termín 09.10.2014. Neprihliadol na navrhovateľom prostredníctvom právneho zástupcu opätovne zaslané podanie e-mailom bez zaručeného elektronického podpisu návrh na prerušenie konania, a to z rovnakých dôvodov ako v návrhu zo dňa 14.10.2013. Poukázal aj na skutočnosť, že ústavný súd v prejednávanych veciach rozhodol, sťažnosti pre nedostatok právomoci odmietol, t.j. odpadol aj dôvod uvádzaný samotným navrhovateľom na prerušenie konania. Vykonal dokazovanie na pojednávaní v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p., v neprítomnosti účastníkov konania, prečítaním návrhu navrhovateľa a vyjadrenia odporcu a oboznámením sa s pripojeným spisom 36Er 96/2011, v ktorom navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup súdu a uplatnil náhradu škody a nemajetkovej ujmy a ostatný spisový materiálom.

Z pripojeného spisu v exekučnom konaní sp. zn. 36Er 96/2011 zistil, že navrhovateľ uplatnil náhradu škody 125 Eur - náklady na správu pohľadávky a nemajetkovú ujmu vypočítanú z paušálne stanovenej sumy 934,91 Eur ročne t.j. za navrhovateľom tvrdenú nečinnosť súdu viac ako 507 dní = 934,91 EUR z dôvodu, že dňa 14.01.2011 podal exekútor postupom podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok - EP) v znení neskorších predpisov exekučnému súdu (Okresnému súdu Bratislava V) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh navrhovateľa ako oprávneného doručeného exekútorskému úradu dňa 03.12.2010, proti povinnému: E. V., nar. XX.XX.XXXX na základe exekučného titulu, Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 08696/10 zo dňa 22.09.2010, podľa ktorého bol povinný zaviazaný zaplatiť sumu 276 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 276 EUR od 03.03.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 276 EUR od 17.05.2010 do zaplatenia ako aj trovy konania vo výške 137,59 EUR. Súd uznesením zo dňa 02.02.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.03.2011.

Poukazujúc na ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) v znení platnom od dňa 01.07.2010 uviedol, že navrhovateľ uplatňoval voči štátu, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012, náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V v exekučnom konaní na tom skutkovom základe, že súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonom stanovenej 15 - dňovej lehote od doručenia žiadosti súdu (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), čím mu mala byť spôsobená v období od podania návrhu do vydania rozhodnutia materiálna škoda, v návrhu špecifikovaná ako účelne vynaložené náklady spojené s činnosťou navrhovateľa, uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky vo výške 125 Eur a nemajetková ujma ako primeraná náhrada za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie práv navrhovateľa a stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky.

Vychádzal z ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 a z vykonaného dokazovania nemal preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava V ako orgánu verejnej moci v uvedenom exekučnom konaní v zmysle ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., ku ktorému malo dôjsť tým, že súd v exekučnom konaní nerozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v primeranej lehote.

Návrhu navrhovateľa rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom (§ 152 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), že Slovenská republika je zodpovedná za škodu, ktorá navrhovateľovi vznikla v jednotlivých exekučných konaniach nesprávnym úradným postupom súdu, nevyhovel, z dôvodu, že tzv. medzitýmnym rozsudkom súd rozhoduje o základe veci, čím sa rozumie posúdenie všetkých otázok, ktoré vyplývajú z uplatneného nároku, s výnimkou okolností, ktoré sa týkajú len výšky nároku. V konaní o nároku na náhradu škody základ veci zahŕňa posúdenie všetkých podmienok zodpovednosti uvedených v cit. ustanovení § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., okrem výšky škody. Mal za to, že medzitýmnym rozsudkom možno vydať len vtedy, ak sú vyriešené otázky, či vznikla škoda (majetková ujma), či došlo k nesprávnemu úradnému postupu a či medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody je vzťah príčiny a následku (príčinná súvislosť.).

V predmetnom exekučnom konaní nemal za preukázané z pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu porušenie zásady rýchlosti konania. Následne ale, ani z návrhu, ani inými listinnými dôkazmi navrhovateľ podľa neho nepreukázal (ani nepreukazoval) vznik materiálnej škody v konkrétnej žalovanej veci. Navrhovateľ sa obmedzil len na všeobecné tvrdenie v návrhu a náhradu škody uplatňoval ako administratívne náklady, ktorých vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy (ako vyplýva z iných vyjadrení navrhovateľa), pričom sa jednalo o veci, v ktorých bolo vydané platné poverenie súdnemu exekútorovi na vymoženie pohľadávky, exekúcia prebiehala u povereného exekútora niekoľko rokov a ako sám navrhovateľ v iných žalobách o náhradu škody uviedol, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by pretransformované do podoby trov exekúcie. V exekučnom spise nezistil úradným záznamom zapísané osobné zisťovanie stavu konania na súde zo strany navrhovateľa, žiadosť o poskytnutie informácie o stave konania prostredníctvom elektronických prostriedkov len ojedinele a sťažnosti adresované predsedovi súdu boli písomne podané na väčší počet konaní až v marci 2012. Vyslovil, že samotný nesprávny úradný postup, dĺžka konania posudzovaná izolovane, bez spomenutých súvislostí, neopravňuje k záveru, resp. vydaniu medzitýmneho rozsudku o splnení len jednej z podmienok zodpovednosti štátu podľa § 9 zákona. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody pri podaní návrhu, ani v priebehu konania a na nariadených pojednávaní, neboli splnené podmienky pre vydanie medzitýmneho rozsudku.

Vzhľadom na ust. § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012 navrhovateľ podľa neho nepreukázal existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojho nároku na náhradu škody, ktorá mu podľa tvrdenia v žalobe vznikla nesprávnym úradným postupom, ktorý bol v predmetnej veci preukázaný, a to vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, v tomto smere navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. Uviedol, že z obsahu žaloby sice vyplýva tvrdenie navrhovateľa, že mu vznikla škoda v príčinnej súvislosti s tým, že súd nerozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote (súd poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade zákonná lehota na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie stanovená nebola s poukazom na znenie Exekučného poriadku platné ku dňu doručenia návrhu na vykonanie exekúcie), ale navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi. úspešnému v konaní, náhradu trov konania nepriznal s tým, že mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie dôvodiac tým, že z ust. § 101 ods. 2 O.s.p. je možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody doložené listinami tieto preukazujúce, z ktorého dôvodu súd prvého stupňa podľa neho nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, čím mu odňal právo na konanie pred súdom. Uviedol, že vo svojom návrhu upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a okolnosť že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného.

Poukázal na názor vyslovený Krajským súdom v Trnave v rozhodnutí zo dňa 17.10.2002 sp. zn. 11NcC 46/2012-24 v skutkovo a právne zhodnej veci, pričom tento vylúčil všetkých sudcov daného okresného súdu a prikázal vec na prejednanie a rozhodnutie inému okresnému súdu. Vytykal súdu prvého stupňa, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu a nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., viedol pojednávanie a vo veci rozhodol v jeho neprítomnosti. Z tohto dôvodu tak nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, ktoré vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Mal za to, že koncepcia spravodlivého súdneho procesu konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa podľa neho vzťahuje aj na rovnakú oprávnenie voči dôkazom, ktoré získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Bol toho názoru, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je potrebné skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Uviedol, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O.s.p., mal podľa neho rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namietal aj zamietnutie jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a z tohto dôvodu považoval aj meritórne rozhodnutie veci za predčasné majúc za to, že prebiehalo konanie o tejto prejudiciálnej otázke, ktorou bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na spravodlivý súdny proces. Poukázal na to, že predložil ako dôkaz vzniku škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave a ktorým je podľa neho jednoznačne preukázané, že nesprávny postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Vytykal súdu prvého stupňa, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s týmto znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli ním vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. V konaní mal tak za preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik jeho nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existenciu nesprávneho úradného postupu a príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvého stupňa neporušil ani právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam navrhovateľa.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednacia zásada. Prejednacia zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez jeho prítomnosti resp. jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval

správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie predpokladá pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, a ani nepožiadal z dôležitých dôvodov o odročenie. Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 09. októbra 2014, predvolanie na toto pojednávanie bolo navrhovateľovi a jeho právnomu zástupcovi podľa doručky založenej doručenej dňa 10.09.2014, pričom z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ bol poučený aj v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ doručil dňa 2.10.2014 súdu prvého stupňa návrh na zrušenie nariadeného pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd. Súd prvého stupňa správne neprihliadol na navrhovateľom prostredníctvom právneho zástupcu zaslané podanie e-mailom bez zaručeného elektronického podpisu návrh na prerušenie konania, ktoré nebolo doplnené v zákonnej lehote písomne alebo ústne do zápisnice. Správne uviedol, že išlo o opätovný návrh na prerušenie konania bez udania nových dôvodov, pričom o prerušení konania zo dňa 12.11.2013 bolo právoplatne rozhodnuté uznesením č.k. 7C 179/2012-65 zo dňa 20.01.2014. Odvolací súd tiež dodáva, že navrhovateľ nepožiadal o odročenie z dôležitých dôvodov. Z jeho návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu je možné pri jeho obsahovom posúdení dôjsť k záveru, že týmto úkonom by navrhovateľ sice mohol požiadať o odročenie pojednávania, no zároveň vzhľadom na ním uvedený dôvod pre zrušenie pojednávania nie je možné tento dôvod vyhodnotiť ako dôležitý, keďže o nestrannosti súdu už v predmetnom konaní bolo rozhodnuté. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 18.10.2012 č.k. 3NcC 113/2012-18 na námietku zaujatosti, vznesenú navrhovateľom, rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci okrem JUDr. Ivica Blecharžovej, ktorej bola pridelená predmetná exekučná vec. Nie je preto dôvodná ani námietka navrhovateľa v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Keďže ústavná sťažnosť navrhovateľa proti predmetnému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave 3NcC 113/2012-18 zo dňa 18.10.2012 bola už v čase podania návrhu navrhovateľa na prerušenie konania a teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie uznesením III. ÚS 424/2013-11 zo dňa 10.09.2013, rozhodol súd prvého stupňa tiež správne, ak návrh navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti zamietol, nakoľko na prerušenie konania nebol dôvod. Navyše, vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ mal pred podaním predmetného návrhu na prerušenie konania vedomosť, že ním uvádzaný dôvod na prerušenie konania neexistuje, a teda nemôže obstať, považoval odvolací súd jeho návrh za obštrukčný. Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, nedostavil, o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov nepožiadal, a svoju neprítomnosť na ňom neospravedlnil, čo skonštatoval aj súd prvého stupňa v zápisnici z pojednávania. V predmetnej veci, ako už bolo uvedené vyššie, Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť navrhovateľa odmietol dňa 10.09.2013, z čoho vyplýva, že v čase doručenia predvolania na pojednávanie právnomu zástupcovi navrhovateľa, a v čase, kedy súd prvého stupňa vo veci rozhodol, bolo už o nej rozhodnuté. Prípadný dôvod na odročenie pojednávania, ako aj na prerušenie konania preto nebol daný, keďže už v čase doručenia predvolania na nariadené pojednávanie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa zrejmé, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 09.10.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Odvolací súd dospel tiež k záveru, že ani právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok

neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 09.10.2014, pričom právny zástupca navrhovateľa bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, no bez ospravedlnenia sa nedostavil. Zároveň s predvolaním bol poučený aj podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p.. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo formách stanovených zákonom nazeráť do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali § 123 O.s.p., byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvého stupňa riadne oboznámil s obsahom spisu. Pokiaľ teda na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa postupom podľa § 122 ods. 1 v spojení s § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie vecí, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania. Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámený a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvého stupňa dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP. Nie je zrejme konštatovanie navrhovateľa, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O.s.p., mal podľa neho rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., nakoľko vyjadrenie odporcu k jeho návrhu mu bolo doručované podľa doručky (č.l. 71) dňa 30.04.2014.

Navrhovateľ v ďalšom uviedol, že si nechal vypracovať znalecký posudok ohľadom výšky škody, a že súd prvého stupňa mu nedal priestor predložiť tento dôkaz v konaní, keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. V tomto smere odvolací súd (okrem vyššie uvedeného, teda že súd prvého stupňa správne postupoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.) uvádza, že súd prvého stupňa nebol povinný dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom vypracovaným na požiadanie navrhovateľa, pretože ho navrhovateľ do spisu nezaložil, a v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou bol povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Predmetný znalecký posudok, ktorý si údajne navrhovateľ nechal vypracovať, však nepripojil ani k odvolaniu.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd prvého stupňa konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa nič také

neuviedol, a v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že tvrdenie navrhovateľa o nečinnosti súdu viac ako 500 dní je zmätočné, nakoľko v prípade, že súd zistí rozpor so zákonom pri žiadosti o udelenia poverenia a žiadosť o vydanie poverenia zamietne, tak v takom prípade nie je stanovená lehota, čo nastalo aj v tomto prípade. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu SR z 7. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (napr. I. ÚS 86/02).

Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške škody nie je. Napokon navrhovateľ ich vynaloženie v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal, čím neunesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák.. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom odporcu došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti navrhovateľa. Treba uviesť, že navrhovateľ v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyiac, takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť navrhovateľa. Ak navrhovateľ odvodzoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch od tvrdenia, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, stotožnil sa odvolací súd so záverom súdu prvého stupňa, ktorý správne skonštatoval, že navrhovateľ tieto tvrdenia nekonkretizoval a ani nepreukázal.

Napokon neobstojí argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnil.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Napadnutým uznesením zo dňa 9. decembra 2014 č.k. 7C 179/2012-130 súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 20 Eur za ním podané odvolanie. s tým, že poplatok bol vyrúbený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb., o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ včas odvolanie, a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietal, že napadnuté uznesenie nie je odôvodnené, a tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Zdôraznil, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne

a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, z čoho vyvodil, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007 mal za to, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú, v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Argumentoval tiež, že podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa ust. § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa ust. § 17 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom platí súdny poplatok vo výške 20 eur.

Podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa napadnutým uznesením, ktorým uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, aplikoval správny právny predpis a správne ho aj vyložil, správne označil položku Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej súdny poplatok vyrúbil, a súdny poplatok bol navrhovateľovi vyrúbený aj v správnej výške. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považoval odvolací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho všetky vyššie uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú. Ak súd prvého stupňa rozhodol o povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, bol jeho postup správny. Odvolacie námietky navrhovateľa preto nepovažoval odvolací súd za dôvodné. V prvom rade považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že z vyššie citovaných ustanovení zák. č. 71/1992 Zb. a jeho prílohy nevyplýva, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie návrhu tak, ako tvrdí navrhovateľ v odvolaní, a zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Závery z navrhovateľom v tejto súvislosti citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 39/2007 nie sú na posudzovanú vec aplikovateľné,

keďže tieto sa týkajú súdnych konaní, za ktoré nie sú v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené poplatky, pričom v posudzovanej veci o takýto prípad nejde. Súdny poplatok pre konanie o návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve v položke č. 7a. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bol touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nebolo do 30.09.2012 uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov, od 01.10.2012 je však spoplatnené. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf 37/2010 zo dňa 04.05.2011, „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti“. Zákon o súdnych poplatkoch v § 17 ods. 2 ustanovuje, že poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Z uvedeného potom vyplýva, že navrhovateľovi poplatková povinnosť za podané odvolanie proti rozsudku vznikla. Navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (i s poukazom na § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. Odvolanie však podal dňa 19.11.2014, z čoho vyplýva, že odvolacie konanie sa začalo za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb. v znení zák. č. 286/2012 Z.z.. Preto postupoval súd prvého stupňa správne, ak napadnutým uznesením uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, účinne v čase vzniku poplatkovej povinnosti, pričom poplatok vyrúbil aj v správnej výške 20,- eur. Ani námietku navrhovateľa, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvého stupňa nedošlo.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.